

ESQUERRA

REDACCIÓ:
Màrtirs de Jaca, 9
SUBSCRIPCIÓ:
1'75 pts. trimestre
ANUNCIS: Preus con-
vencionals, segons ta-
many i número d'in-
sercions.

ANY II - NÚMERO 45

OLOT, 27 D'ABRIL DEL 1935

PREU 5 centims.

Autonomia i Democràcia

per A. D.

Es possible que, de pretenir fer un comentari sobre l'actual situació política, ens passés com altres vegades que, apart de l'esforç esmersat en subjectar-nos a unes normes de precaució que fan que el que es digui tingui unavaguetat que ningú voldria, alguna cosa no fos grata al que administrà el llapiç roig; i com no ens agrada gaire escriure solament pels que componen, ens ha semblat que no deixava pas de tenir actualitat un comentari sobre els conceptes d'Autonomia i Democràcia; dues doctrines que preocuparan totes les esferes polítiques mentre la seva accepció ideològica no hagi estat acceptada o assimilada en l'organització de l'Estat.

Teoritzadors d'Estat, confonen, massa sovint, el concepte d'autonomia, amb el que en termes burocràtics se'n diu descentralització administrativa; en lloc d'admetre que l'autonomia és conseqüència de l'exercici de la democràcia, conclouen que la descentralització beneficia a l'organització de la comunitat jurídica estatal.

No es té en compte que si la democràcia és el principi de l'autodeterminació aquest fet implica, necessàriament, que les normes siguin fruit dels mateixos a qui han de sotmetre i que per tant cap influència central pot operar sobre allò que sigui d'exclusiva competència local.

Una puresa d'intenció exigeix que es determinin d'una manera concreta, les

respectives jurisdiccions, ja que el concepte d'autonomia, encara que es confongui amb un ordre parcial descentralitzat, creat a través de mètodes democràtics, necessita, dintre aquell ordre, una independització absoluta. Autonomia en aquest sentit vol dir una major llibertat, doncs en el de l'autodeterminació la llibertat es restringeix quan més són els que intervenen o participen en la creació de les normes que els subjecten.

Situem el fet i veurem, amb l'ajuda dels raonaments de Kelsen, com la lògica ens assisteix.

Encara que sigui una democràcia i amb decissió majoritària, la que dicti unes normes locals, és possible que formin major nombre els que no estaran sotmesos a les normes votades per ells, per no pertènixer al radi de jurisdicció normativa; en canvi d'aconseguir-se que, en l'elaboració de les normes locals, intervinguin solament els que han d'estar-hi subjectes, no sols s'arribarà a una perfecte descentralització, sinó que la democràcia guanyarà en puresa.

Es aquesta la única manera de que les normes tinguin un caràcter definitiu i independent: per no permetre una suplantació o suspensió, i per no ésser la norma local determinada per una de central.

Les anteriors consideracions permeten situar-nos en un assumpte que actualment

es debat, amb no gaires més probabilitats de perdre el temps, a l'Acadèmia de Jurisprudència. Es refereix a escatir la constitucionalitat de la llei de 2 de gener, que suspen les funcions reconegudes a Catalunya pel seu Estatut.

L'home que ha dit les paraules justes ha estat Maspons i Anglasesell, sentant la inconstitucionalitat de la mentada llei amb el fet de què el poble no l'hagi acceptada.

Ningú a Catalunya, discutia la constitucionalitat de l'Estatut. Amb tot i no avenir-se amb el que el poble, en exercici democràtic, volia que fos, en quan a contingut la seva llei local, l'esperit de transigència i l'afany de convivència, feren que s'acceptés, joiosament, quelcom que naixia amb defectes però que es tenia l'esperança de superar amb concòrdia i armonia.

Aspiració de tothom era que aquella llei, no obstant tot, com a fruit democràtic, mentre no es manifestés l'opinió popular en contra, fos considerada intangible i immutable. Abans hem dit que calia que les normes d'una Autonomia tinguessin un caràcter definitiu i independent.

Per dissort l'Estatut no té cap d'aquestes característiques i per això ha estat possible que algú s'atrevis a fer una llei com la del 2 de gener,